

Udgifternes Nødvendighed, maatte være med, og at han ikke skulde være den eneste, der gik af. Jeg troer forøvrigt heller ikke, at man nogenstunde vilde stille en Minister saaledes, undtagen naar man vilde have, at han skulde gaae af. Men dernæst maa det ogsaa erindres, at såsnart Lovén er vedtagen og Fællesforfatningen er traadt i Kraft, saa holder man sig, som den høitærede Premierminister ved andre Leiligheder har sagt, til Ordene og bryder sig aldeles ikke om Løfterne. Vi have seet, at der her er givet et Løfte i Form af en Statsraads-Erklæring, underkrevet af alle Ministrene, og at det ikke behøvedes Andet til at et saadant Løfte tabte al Betydning, end at en Minister blev forvandlet fra Premierminister til Udenrigsminister; vi see altsaa, hvormegen Tillid vi kunne sætte til saadanne Løfter. Den ærede Premierminister har sagt, at det Eneste, man ikke beholdt, var Skattenægtelsen; men jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa, at det Eneste, man beholder, er Skattenægtelsen og slet intet Andet. Det er ganske rigtigt, at, da der kommer et Normalbudget, saa kan man ikke nægte de normale Udgifter, men ved en almindelig Skattenægtelse, naar man tænker sig den under andre Forhold, nægtes heller ikke de normale Udgifter, thi man kan ikke nægte de Udgifter, som Regjeringen er forpligtet til at gøre, man kan ikke nægte Kongens Civilliste, man kan ikke nægte Renten af den udenlandske Gjæld, man kan heller ikke nægte Embedsmændenes Gage, og overhovedet ikke nogen nødvendig ved almindelig Lov bestemt Udgift. Det, som Skattenægtelsen kan ramme, det er de extraordinaire Udgifter, som altid ere de, hvortil Regjeringen har meest Trang, og man har altsaa Skattenægtelsen, netop i de Tilfælde, hvor den ellers kunde have nogen Betydning; men det er ogsaa det Eneste, man beholder tilbage. Den ærede Premierminister har ogsaa sagt, at Regjeringen maatte give efter, fordi den trænger til Lovene, men det er ikke Regjeringen, der trænger til Lovene, det er Folket. Regjeringen har levet uden Finantslov førend 1848, og vilde ogsaa særdeles godt kunne leve uden saadan for Fremtiden, naar den kunde faae Folket til at være uden en saadan. Den ærede

Premierminister har sagt, at man havde Ret i at sige, at der blev paalagt Fællesrepræsentationen en moralsk Tvang til at gaae ind paa Lovene; men der er netop en moralsk Tvang, thi enten skal en Fællesforsamling maaskee anrette en stor Ulykke ved enten at stille alt i Bærd og skaffe hele Ministertet til at gaae af og bringe Tingene i Uorden ved en almindelig Skattenægtelse, eller ogsaa maa den bevilge det Forlangte; den har kun disse to Alternativer at vælge imellem, men det kan man ikke kalde en fri Beslutning, naar man kun har Valget mellem to Under, som Regjeringen stiller. Jeg kan heller ikke indsee, af hvilken Grund en saadan Bestemmelse skulde være nødvendig for Holsteens Skyld, thi Forholdet er i Holsteen netop ganske det samme som i Danmark, det har samme Interesse af, at der ikke bliver gjort for store Udgifter, som vi. Det samme, som jeg her har sagt, at Regjeringen paa Grund af Bestemmelserne i Fællesforfatningen kunde gøre med Lovene, hvad de vilde, kunde jeg hevise ved 100 Exempler, dersom jeg kunde holde ud at staae her og tale til imorgen; imidlertid skal jeg dog anføre et Exempel endnu. Jeg vil f. Ex. sætte, at Regjeringen vilde have 600,000 Rd. til Krigsbudgettet mere, end man var tilfunds at bevilge, saa har den, foruden de Midler, som den ivoerigt har til at faae Rigsraadet til at bevilge denne Sum, tillige den Omstændighed, at, hvis en saadan Udgift blev gjort, saa vilde den efter den Maade, hvorpaa Repræsentationen er indrettet, aldeles ikke komme til at vedrøre den Klasse med noget Bæsentligt, som deri var repræsenteret. Det er velbekendt, at vor indirecte Beskatning er af den Beskaffenhed, at den hviler med et Tryk, som er 5 eller 6 Gange saa stort paa de lavere Folkelasser som paa de høiere, saa at, naar der f. Ex. var en Sum af en Million Rigsdaler, der skulde afholdes af Fællestassen, hvoraf 600,000 Rdlr. kom til at hvile paa Danmark, saa vilde enhver af de Herrer Rigsraader omtrent faae en Sum af 5 til 6 Mk. at betale af dette Beløb. Den ærede Finantsminister kan spørge de Mænd under sit Departement, som forstaae sig paa saadanne Beregninger, om denne ikke er rigtig; men